

GÖNÜL YARASTI

*Yalnızlık en hüzünlü
türküsüdür insanın...*

ROMAN



AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

GÖNÜL YARASI
Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 321
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 23

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

DÜZELTİ
Ümran Tüzün

KAPAK FOTOĞRAFI
Mark Owen / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

24. BASKI
Mart 2017, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-247-9



TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Suya entik Atamadım

Ufukta yeni yeni beliren akşamın, uçuk benizli gökyüzünde vedaya hazırlanan çırpınışları var. Kasaba şu saatlerde akıllara durgunluk veren fısıltılarla çalkalanmakta. Vehmi kudurtan bir korkunun, nihayetsiz bir dehşetin, ürpertili bir bekleyişin, sancılarını yansıtmakta yüzler. Yadırganan, kabulü imkânsız fısıltılar karşısında herkes suskun ve tedirgin.

Ağır bir koku geliyordu kasabanın varoşlarından. Bu dilleri mühürleyen hadise, ciğerlere inen nefesi bile kirletmişe benziyordu. Kimse hedefine ürpertili gözlerle yiğitçe bakabilme cesaretini bulamıyordu. Kurdun ürküttüğü tedirgin bir sürüyü andırıyordu insanların hali.

Kasaba bir başkaydı şu an. Bu oldukça yakın, hüznü akşamın arifesinde bilmediği bir şeyler olmuştu. Baktığı her noktada, kendisinden kaçırılan her bakışta, kederin ipuçlarını veren her yüzde, okuyamadığı, anlam çıkaramadığı gariplikler vardı. Bir tuhaf alınganlık içinde yürüdü Yahya. Ürkeklik vardı insanlarda. Selamlaşmaktan, göz göze gelmekten kaçırıyordu herkes. Hissiyatı kabardı birden garip, eğisli bir eda içinde baktı arkadaşına.

Birlikte çıkmışlardı işten. Belediyede çalışıyordu ikisi de. Ali, köylüsüydü. Çocukluk yıllarından bu yana hiç ayrılmadığı, sevinci kederi paylaştığı akrabasıydı Yahya'nın.

İnsanlardaki çözemediği tavırlar yorgunluk düşürmüştü adımlarına. Durup içli içli baktı etrafına. Derin, inadına efkâr dolu bir nefes indirdi ciğerlerine. Kuşlar, yol kenarlarında sıralanan ağaçların dallarına tünemişti. Köpeklerin havlaması bile susmuş, kasabanın ağırlaşan havası, koyu bir mateme dönüşmüştü ufuklarda. Kulakları uğuldadı, üzerinde usançla beklediği kaldırımları kurşunladı bakışları. Arkadaşını hoplatan bir ses yayıldı inleyen sessizliğin içine.

“Ali!”

Boş bulundu birden, uykudan uyanmış gibi sıçradı.

“Hıh!”

Müşkül bir durumdaydı Ali. Arkadaşını tedirgin, ürkek bakışlarıyla süzdü. Yahya buruk baktı gözlerinin içine:

“Benim bilmediğim bir şey mi var kasabada?”

Yüzüne anlamlı baktı ve kendini zorlayarak konuştu:

“Şey, yani nasıl?”

“İnsanlar âdeta kaçıyorlar bizden. Görünce kaldırım değiştiriyorlar. Geç fark edenler, bakışlarına başka istikametler arayıp yüz çeviriyorlar. Lanetlenmiş bir sessizlik hâkim sokaklarda Ali. Sen bunları fark etmemiş olamazsın.”

Nefesi titredi Ali'nin. Benzi uçuktu. Bakışları iç dünyasına sığmayan kehanetin duygularına esir düşmüş acılarını, azat ediyordu zaman zaman. Sadece, “Bilmem!” diye mırıldandı.

Vücudunu çaplı bir hararet yokladı. Ateşten bir el dolaştı bedeninde. Soluğu değişti, tedirginliği arttı. Hep kendine

karşı bir tavır vardı insanlarda. Ali'ye eğisli baktı. Hassas, incinmiş bir yürekle konuştu:

“Ne oldu ki kasabada? İnsanı çileden çıkaran tavırlar var herkesin davranışında.”

Soluklandı, rahatlamaya çalıştı Yahya. Etkili baktı arkadaşının gözlerine:

“Sahiden sen sezmez misin olanları?”

Geçitirmek için konuştu Ali:

“Bilmem. Belki de senin bir sıkıntın var, bu yüzden etrafından geçenleri bile suçlamaktasın.”

“Sanki herkesin bildiği, hatta senin bile. Fakat sadece benim adını koyamadığım bir sıkıntı gibi bu.”

“Ailemin davranışına anlam vermek, sonra alınmak, tuhaf şeyler bunlar.”

İçli, yapmacık bir tebessüm geliştirdi buz kesen dudaklarında:

“Senin tansiyonun yükseldi anlaşılın. Yürü ki evde konuşalım bunları.”

Buruk, aptalsı bir çehresi vardı. Sırrını çözemediği vehmin atmosferini parçalayamadığı için zor anlar yaşıyordu şu an. Sebebine inemediği duyguların kâbusu içinde çıngışan vücudunda boyut kazanan, ince bir intişarla, bütün bedeninde hissettiği sarsaklığın nabzını tutmak için direniyordu. İrkildi, kendine gelebilmek için çırpındı ve toparlandı. Derin bir soluk alarak güç topladı:

“İyi ya, yürüyelim bari.”

İki arkadaş aynı bahçe duvarının çevrelediği ahşap evin, yönü kibleye bakan paralel kapılarını açarlardı. Bugün bahçe kapısından içeriye gölge gibi süzöldüklerinde ortalarda kimseler yoktu. Yahya, delici bakışlarla gözetledi bahçeyi. Kapıların ikisi de kapalıydı. Nefesini tuta tuta yürüdü bahçede. Bir yaşına daha yeni basmış bir oğlu vardı. Yakup koymuştu adını.

Kasabada dillenen, herkesin kıskandığı kadar güzel bir karısı vardı Yahya'nın. Yüreği sevgi, aşk doluydu. İşte bu yüzden sabahları adımlarını isteksiz atardı dışarıya. Akşamları koşar adımlarla, nefes nefese tükettirdi evlerine uzanan yolları. Beklediği kapının önünde çok sıkıntılı bir hali vardı şu an.

Aceleci bir hareketle kaldırdı parmağını. Dış kapının kasasına vidalı duran zile sabırsızca çöktü. Bunu üçüncü defa tekrarladı. Ali, mazeret beyan etmeden, iyi akşamlar dilemeden çoktan girmişti evlerine. Fakat kendisine açılan kapı kapatılmamıştı. Sonuna kadar açık duruyordu nedense.

Zil, acı acı çaldı, parmağını çekmedi üzerinden. Sabırsız, darda kalmış bir gönlü vardı. Ümidini kesti, yorgun bir hareketle indirdi kolunu yanına. Yakıcı, keskin bir nefes çekti ciğerlerine. Gözleri usançlı bir bakış attı gökyüzüne. Şu an güneş, renksiz bulutların arasından, ölçsüz bir kederin bestesini yaparcasına, duygulu bir çekiliş stili içinde batıyordu. Dizlerinin ferini biraz daha kesen iç sıkıntısı, kalp atışlarını çıldırtıyor, adeta uğultusu fazlalaşan kulaklarına taşıyordu gümbürtüsünü.

Birkaç cılız adımla ulaşmıştı Ali'nin az önce girdiği kapıya. Kapı kapatılmamıştı. Sonuna kadar açıktı üstelik. Hiçbir

mana veremedi bekledi. Aşamadığı iç sıkıntılarının tonu yansıdı titrek sesine. Ali'nin annesinin adını verdi içeriye:

“Seher Ana!”

İçeriden huzursuzluk taşıyan fısıltılar ulaşmıştı az önce kulaklarına. Fakat anlayamıyordu konuşulanları. Ali zor durumdaydı. Kısık, güç bir lisanla talimatlar veriyordu ana-sına. Çırpınan bir yüreği vardı. Heyecan doruktaydı artık:

“Ben beceremedim ana. Sen her şeyi apaçık anlatmalısın ona.”

Otoriter, sert mizaçlı bir kadındı. İnce ince ter kabarcıkları tepeleşmişti suratında.

“Tamam, tamam da nasıl? Anan da zorlanmaz mı sanırsın bunları anlatırken?”

Gelinin kucağındaydı Yakup. O da bir şeyler hissetmiş gibi dudaklarını büzüştürmüştü, içli içli ağlıyordu. Açık duran kapının ziline defalarca basmasına rağmen, içeriden aldırış eden olmamıştı. Onlar kendi dertlerinde, konuşuyorlardı ve Yahya, kulaklarının uğultusu sebebiyle fısıltıları algılayamıyordu.

Ana derdi ona. Uygun değildi bu davranışı, fakat daha fazla bekleyemedi açık duran kapının önünde. İrade dışı, yorgun adımlarla girdi içeri. Seslerin geldiği odaya doğru yürüdü. Koyu bir sükût başladı gelişile birlikte. Sükûtla birlikte donuk, anlamsız bakışlar kuşattı ufkunu. Anlamlı, içli bir ses yayıldı odanın içine:

“Seher Ana!”

Odanın eşiğinde bekleyen Yahya'ya utançlı bir bakış tutturdu Seher Ana:

“Gir oğul, gel hele.”

Hayalet gibi süzüldü eşikten içeri. Seher Ana'ya, sonra Ali'ye baktı. Yakup'u gördü Güler'in kucağında. Derin bir kederin çıldırtan manzarası vardı karşısında. Titrek ve kuşku doluydu sesi:

“Maya evde yok da!”

Seher Ana yaşlı bir yüzle kaçamak inceledi Yahya'yı, buruk bir sesle mırıldandı:

“Yakup burada ya...”

“Maya bir yere mi gitti?”

Diri, oldukça otoriter, emrivaki giyindirilmiş bir ses tonuydu anadan gelen:

“Bir yere gitti. Şimdi geç, şu sedirin üzerinde otur biraz.”

Ayaklarını çıkarmayı bile unuttu. Aptalsı bir yüzü vardı. Ali'nin, oğlunu kucağında tutan Güler'in gözlerinden ipuçları alabilmek için baktı. İşten çıktığı andan beri anlam veremediği tavırların sırrını çözmek için uğraştı, fakat nafile...

Neden kaçırıyorlardı sanki ondan bakışlarını?.. Paniğe kapıldı oturduğu sedirin üzerinde. Kalp atışları dehşet vericiydi. Kan, damarlarındaki devrini hızlandırdı. Güçlü bir acının görünmez elleri sımsıkı kenetlendi bedeninde. Yeniden çıldırtan bir sessizlik başladı odanın içinde. Merhamet dilenir gibi baktı yaşlı kadının gözlerine:

“Seher Ana!”

“Sakin ol, bırakma kendini öyle. Anan erkek bilirdi seni. Aklın başında dursun ki anlatabileyim.”

Fehmi devleşti, kulaklarındaki uğultu gözlerinin önünde, odaya sığmayan kara bulutlar oluşturmuştu. Neyi anlatacaktı? Demek bir şeyler vardı. Boşuna değildi üzerine

çöreklenen kâbus... Yaşlı kadının araladığı kirpiklerden gözlerine girip bir şeyler araştırdı. Yavınsayarak baktı. O, dirayetli, belaların önüne tek başına kendini siper edecek kadar cesur olan delikanlı, ne kadar da zayıf düşmüştü...

Sert mizacı, kararlı davranışları, mert yapısıyla etrafına caydırıcılık yansıtan insan, şimdi müphem, sağlıksız vesveselerin pençesinde tutsak bir haldeydi. Yalvarmaklı bir eda içinde bakıyordu Seher Ana'nın gözlerine. Cesaretsiz ve ürpertili:

“Bu saatte çocuğu bırakıp...”

Gülşen'in kucağında avutmaya çalıştığı çocuk, ince bir huzursuzluğun intişarı ile huysuzluğunu gittikçe arttırıyor, Ali, ayaklarını kararsız biçimde bastırıldığı kirli tahtalara çiviliyordu delici bakışlarını. Yahya'nın kuruyan dudaklarının arasından ince, sızılı fısıltılar halinde çıkıyordu seçtiği kelimeler.

“Seher Ana, o kadar zor mu sorunun cevabı? Maya nerede dedim sadece?..”

İçli bir soluk aldı yaşlı kadın. Gözlerini o da kaçırdı Yahya'dan. Karşılıklı oturmuşlardı. Ellerin dizlerinin üzerine koyup irade dışı yumruklaşıp açılan parmaklarını gözetledi.

“Zor ya!.. Ben derim ki anandan bir şeyler öğrenmek istiyorsan, konuşurken sakın ola, hiç ama hiç bölmeyesin. Şaşırır, bir daha hak edemem konuşmayı.”

Süt emmişti ondan. Derin bir bağ vardı aralarında. Ali ile birlikte emzirmişti onu da. Soluğu kesilecekmiş gibi oldu heyecandan. Nazlandı:

“Kalbim duracak be ana. Sabrım tükendi de gayrı, her ne ise?..”

Kirpiklerini biraz daha kıstı görüntüyü netleştirmek için. Hazin bir ses doldurdu odanın içini.

“Herkesin duyduğu, fakat sana kesinlikle ulaşamayan bir efsane dolaştı kasabada. Önce inanamadık oğul. Fısıltıları bile lanetledik. Fakat gel gör ki durmak bilmedi konuşulanlar.”

Ferhat’la Şirin, Kerem ile Aslı misali bir efsaneydi bu. Maniler, deyişler, taşlamalar gezdi dillerde. Önce tek taraflı bir âşığı vardı hikâyenin. Delikanlı sabırsızlandı, öfkesi kabardı çırpınan yüreğinde. Tok, duygulu, saygıyı yaralamaktan kaçınan bir ses, odanın duvarlarına şamar şamar indi. Yakup’un huysuzluğu biraz daha çoğaldı. Gittikçe derinleşen içli bir ağlayışa karıştı babanın feryadı:

“Ana yeteeler! Uzatma şunu...”

Ana, acı acı yutkundu sözlerini. Kahırlı seyretti susup. Sonra hüzünlü bir yüzle, “Sabret,” diye mırıldandı. “Her şeyi bilmeni istiyorum. Bölersen öğrenemezsin dedim. Kıt malumat, sağlıklı davranışlardan mahrum eder insanı.”

Hırçın baktı elinde olmadan. Öfkesini susturamadı:

“Sabır mı kaldı ana?”

Ana hiddetlendi, gözleri keskin bakışlarla dövdü hedefini, kararsız bir sesle bağırdı:

“Yahya, bırak şu sarsakılığı. Bir de erkek olacaksın be! Hadisenin karşısında teleziyen adam doğru bir sonuca varamaz.”

Dişlerini sıktı, derin bir soluk aldı, dinlemek için direndi:

“Tamam, tamam ana, anlat hele.”

Titrek parmaklarını götürdü ceketinin cebine, sık sık seğiren dudaklarının arasına bir sigara tutuşturdu. Kibriti zor

çaktı kavına. Derin, inadına efkârlı çekti dumanı ciğerlerine. Uğultulu kulaklarına bir ninni gibi geliyordu artık sesler.

“İki yıldan biraz daha gerilerde kalan günlere dayanmakta sebep. Kasaba halkının unutamadığı kadar şatafatlı bir düğün vardı. Bunun gerçek yüzünü en iyi sen bilmektesin aslında. Ben sana bunları anlatırken sen de hadiseyi hatırlamaya çalış. Kasım’la Güllü’nün, yani baldızının düğün gecesini düşün. Hafızanı yoklamaya çalış şimdi.”

Gözleri, bulut bulut odanın tavanına ağan gri dumanların etkisinden yaşarmıştı. Kim bilir belki de çekemediği ıstırapın fazlalıklarını taşıyordu dışarı. Önce gözbebekleri irileşti. Yuvalarından fırlayacakmış gibi azametli ve korkunçtu bakışları. Sol elinin yorgun parmaklarını gezindirdi siyah dalgalı saçlarının arasında. Sonra gözlerinin dışarı fırlamaması için kirpiklerini kısıp bakışlarını iç dünyasıyla irtibatlandırmaya çalıştı. Kısır bir şuurla yüklendi beynine. Ürpertili, sadece ölü bir bakıştı tutturduğu. Yüzünde anlamsız bir çift budak deliğini andırmaktaydı gözleri.

Bilinçsiz bir şuurla hatırlamaya çalışıyordu hikâyeyi. Çıldırılmak üzere olan dimağından sahneler istiyor, puslu görüntüler geliyor önüne. Dekor, şekli, biçimi tamamlamaya çalışıyor bir an önce ve oyuncularını sahneye yerleştirebilmek için çırpınıyordu. Şu an sadece bir suflörün mırıldıkları gibi algılıyordu Seher Ana’nın sözlerini.

Duygularını alevlendiren sese, iradesinin dizginlerini kaptırıyordu. Tutsaklık, kısıklı sarıyor bedenini, kanı damarlarında donuyor, buz tutuyor kuruluktan yapışan dudakları. Kesik kesik sahneler kuruluyor o buğulu bakışlarının önünde.

“Bunu apaçık bilen sadece sensin. Kenan, Kasım’ın küçük kardeşi. Kına gecesi için atlara binip çerezleri Kenan’la birlikte götürdünüz Söğütlü Köyü’ne. Elinizdeki sepeti almak için güzel bir kız çıktı önünüze. Anlaşılan o ki ikiniz birden o güzel kızın gözlerinde nefessiz beklediniz. Bir sevda örgüsü başladı gönüllerde o günden sonra. Düğünden birkaç gün sonra Kenan’ı askere aldılar. Adeta esir bir yürekle ölüme gidercesine ayrıldı kasabadan. Amasya Kışlası’ndan Kıbrıs’a uzanan askerlik, onu talihsiz bir geleceğe doğru çekip götürmekteydi artık. İki yılı kalbinde derinleşen bir sevdanın kendisini hayata bağlayışıyla bitirip evine döndü demek...

Bir bakışın büyülediği iki delikanlıdan Yahya olanının şansı yaver gitti. Belediyede işi vardı. Yiğit, sözünün eri, becerikli delikanlı olarak bilirdi herkes onu. Seher Ana’sına açar derdini. Muradı da olur sonunda. Olur, ama bir sır vardır gönüllerde saklı duran ya da açılmamış... Yahya yakışıklı yiğit, gösterişlidir, ama Kenan, kasabayı avucunun içinde tutan zengin, dirayetli bir ağanın oğludur... Söz kesildiği günün akşamı kızın, babasına imalı bir şekilde fikrini sunduğu söylenir...

‘Babam anamsınız, bana söz düşmez. Fakat bağışlarsanız ben de fikrimi sunmak dilerim.’

Baba manidar bakmış kızının gözlerine:

‘De hele neymiş o fikrin. Yanlış bir iş mi tuttuk yoksa?’

Sakin, neşesi uçuk bir yüzle cevaplamış babasını:

‘Esağfirullah. Sadece derim ki... Ablam çok zengin bir evin gelinidir. Bense ayın sonunu bekleyen kıt gelirli bir memur karısı olarak yaşayacağım. Beni ablalara küçük düşürmektedir bu ayarsızlık.’

Öfkelenmiştir baba. Soluğu burun deliklerini şişire şişire kinayi konuşur kızına:

‘Bak hele. Çıkıp aynı ayarda zengin koca mı arayalım yani sana? Onun kısmeti öyle imiş seninki de böyle... Hem ekmeğini eline almış bir memur, herkesin sevdiği bir yiğit delikanlı o.’

Mahcup, kısık bir sesi vardır Maya’nın:

‘Belki!’

Baba hayretler içinde bakar kızına:

‘Belki ne? Kenan da seni mi ister?..’

Sükûtu cevabı olur Maya’nın. Bir an sessizlik sıkar ruhlarını. Dayanamaz, gönlündekini mırıldanır o zaman:

‘Belki!’

Yeis vardır babanın çehresinde:

‘Bak kızım, hayal insanı oyalar sadece, fakat yuvasını kurduğu pek görülmemiştir...’

Maya seni sevdi, bu doğru... Kenan hiçbir zaman su dökemezdi eline. Bunu o da biliyordu fakat hırs, ihtiras gençlerde bir başka ayrılık sergilemekte. Ablasına baktı, saltanata baktı, gönlünü çeldi dünya malı. Senden aynı ayarda giyim-kuşam ev istedi. Veremedin ona. Bunlar da halledilirdi belki. En fenası Kenan’ın hazımsızlığı ile başladı olay.

Babası asker dönüşü evlenmesini istemiş. Daha ayağının tozuyla Maya demiş. Evlendiğini duyar duymaz fenalaşmış, bayılmış. Duyduğumuz bu... Ayılınca nazlanmış babasının gözlerine bakıp. ‘Baba! Bir bakıştı sadece. Askerliği, beni esir alan o gözlerin tutsağı olarak bitirdim. İki yıldır o bakışların

miknatisına kapıldı yüreğim. Yıllık izin bile kullanmadan ipe çektim günleri,' demiş.

Anlatılmıyor ötesi... Babası kendisinden evlenmesini istemiş sık sık, o Maya demiş derler. Hidayet Ağa ne yaptıysa dinletememiş oğluna. 'Gönül ferman dinlemiyor,' demiş. 'Ya Maya, ya ölüm...' Hidayet Ağa sinirlenmiş, bağırması:

'Bırak şu ipe sapa gelmez işleri. Evli bir kadını istemek yaraşır mı bize?..'

Günler geçtikçe erimiş Kenan. Yatağa düşmüş sonunda. Doktorla, okumaya gelen hocalar hep aynı şeyi söylemişler: Kara sevda! İşte o vakit babanın da etekleri tutuşmuş. Sormuş tabibe:

'Bir çaresi yok mu bunun doktor?'

'Var, olmasına...'

'Nedir o? Servetimi bile veririm doktor...'

'Çare umutsuzluk... Onu yenmeli. Sevdiği kızı almalısın.'

Cenderede kalmış adam gibi sıkılmış Ağa:

'Doktor!'

'Ne o? O kadar zor mu bu? Sen kasabanın en sayılan adamısın, sanırım güçlük çekmezsın pek.'

O sineyi çatlatan, sır küpünü kırmaya çalışır, ipuçları verir Ağanın dudakları:

'İşte bu çok zor doktor.'

'Neden?'

Derin bir nefes alır ciğerlerine, çaresini dış dünyasına taşırır:

'Oğlum, evli bir kadına aşık doktor.'

Doktor hayretler içinde bakar ağanın çehresine. Manidar, merakı kudurtan bakışlarıyla bekler ağanın gözlerinin derinliklerinde:

‘Kim o talihsiz kadın?’

‘Gelinin kardeşi.’

Bir mahrem iş de böyle dökülür meydana, küpünü çatlatıp. Doktor karısına, karısı dostlarına derken, kasabada senden başka duymadık kimse kalmaz bu çirkin aşkı. Kenan’ın yaşaması için son şanstır Maya. Sonunda bu sevimsiz, iğrenç karar alınır aile meclisinde. Ablası görevlendirilip gönderilir. Çocuğunu bırakıp gelmesi istenilir Mayadan. Bu kapıyı ebediyen kapatarak... Ve olanlar da aynen olur.”

Öfkesini gizleyemeden ayağa doğruldu ana:

“Şimdi her şeyi duydun işte. Artık akıllıca ve bilerek hareket etmelisin. Karşıdakiler, sıradan bir düşman değil oğul.”

Nefesi darlandı Yahya’nın. Parmaklarının arasındaki izmariti, alevleri çekilen, küllenmeye yüz tutmuş ocağa fırlattı. Bitkin bir görüntü verdi üzerinde birleşen bakışlara. Dişlerini sıkarak mırıldandı:

“Anlattıklarının hepsi de bir hikâyeden ibaret ana. Kendisi hiçbir şey söylemedi mi giderken?”

“Söyledi.”

“Bana onları anlat...”

Bakışları çehresi kadar karanlıktı. Yaisin esiri, buruk bir kıpırdanış oldu dudaklarında:

“Sen işe gider gitmez baldızın geldi. Uzun bir vakit birlikte oturdular. Sonra zil çaldı. Kapıyı açtım. Maya vardı, kucağında çocukla. Ablası bahçe kapısının önünde bekli-

yordu. ocuęu uzattı kucağıma, ‘Babası doneyise kadar...’ dedi. Heyecanlıydı. Bir Şey anlayamadım önce konuŐmalarından. ‘Tutacak iÇin mi var?’ diye sordum. ‘Hayır, uzun bir yolculuk,’ dedi. ŐaŐırdım kaldım. İyice anlamak için sordum:

‘Nasıl bir gidiŐ bu?’

‘Ablama!’

‘İyi de sen uzun bir yolculuktan söz etmekte...’

Yutkundu, zor konuştu. Kolay bir gidiŐ değildi anlaşılan. Sanki gidiŐe dur diyecek çok cılız bir piŐmanlık seziliyor gibiydi tavrından fakat hazırđı. ‘Hakkını helal et,’ dedi. ‘Gnlmce koparılmıŐ bir evlilik değildi yaptığım. Üstelik dile düŐtüm kasabada. Kenan kara sevdaya tutulmuŐ.’ Bağırdım. ‘Evli bir kadına yakıŐmaz bu!’ diye. ‘Gir içeri de akşam erkeğinin evine dönüŐünü bekle...’ Tedirgin ve halsizdi. Belki de çok zorlamıŐlardı onu karar verirken. Ağlamaklı bir sesle sızlandı:

‘Hayır, hayır. Bu iŐ bitti artık...’

Yalvardım. ‘Kan girer araya,’ dedim. ‘Mesut olamazsın. Bir erkeğin yıkılmıŐ gururu üzerine yuva kurulmaz. Kucaktaki ocuęun alın yazısı değil bu. Lanetlenen bir ana olmamalısın...’ dedimse de arkasına bile bakmadan katı.”

Yahya tuhaf bir manzara gibiydi. Seher Ana ona dikkatle bakıp son ikazlarını yaptı:

“Gęsmnden emzirdim seni. Beni, çok iyi dinlemelisin. Gidip önce kanuna baŐvurmalısın.”

Kısık, fakat i dünyasındaki inkırazını kinayi bir sesle dıŐladı:

“Hangi kanuna ana? Kasaba avucunun içinde bir ağa karşımızdaki.”

“Oğul ananı dinle yine de. Başka türlü bir taşkınlık etsen, fidayi başınla kalırsın orta yerde. Herkes menfaatini hesaplar. Yüzüne gülen, dost bildiklerin bile ağaya gösteriş olsun, safında bilsin diye azılı düşmanın kesilirler. Yaşanmaz bir yer olur sana doğup büyüdüğü topraklar.”

Damarına bıçak saplanmış gibi köpürdü. Fırtına gibi fırladı yerinden, evin ortasında kasırğa gibi döneledi. Kararsız, sert bir nara attı:

“Dünya birleşse bile vız gelir bundan böyle ana, vııız...”

İnkisarlı bir çehrenin, şedit bakışları kurşun gibi düştü hedefine:

“Benim namus anlayışım, pes etmek değil ana. Verdiğin sütün karşılığı olarak böylesine bir şerefsizliği de beklemezsin benden...”

Ağlayan çocuğa baktı, yüzündeki ifadeler korkunçtu. Hışımla yönünü sokak kapısına çevirip savrulurken acı bir çığlık çiviledi onu yerinde:

“Yahyaa!”

Ecel terleri sökülüyordu yüzündeki deriden. Atılmış birkaç adımdan sonra durup ardından gelen sesleri dinledi, yönünü çevirmeden.

“Dediğim gibi yap. Çılgınlık etme sakın.”

Dinlemedi fazla. Delice koştu. Ali yürüdü arkasından... Sokaklar, cadde bir başkaydı bu akşam. Koşmuyordu, iri adımlarla yürüyordu caddenin kenarından. Alnında terden tepecikler vardı. Herkes lanetlenmiş birini görmüş

gibi kaçıyordu ondan. Bulaşıcı bir hastalık taşıyordu daha fenası. Bela...

Ali sokuldu yanına:

“Önce karakola dedi anam.”

Sesini fark edip sitemli baktı arkadaşına:

“Sen de kaç benden Ali. Ben bela taşıyan bir adamım artık.”

“Biz kardeşiz. Bak amcan geliyor çocuklarıyla beraber.”

“Hayret, kaldırım değişmediler.”

“Ne de olsa aynı kanı taşımaktasınız. Yalnız değiliz demektir.”

“Ali, onlar Hidayet Ağa'nın koltuk değnekleridir.”

“Ne de olsa amcan.”

“Neyse!”

Murtaza Ağa tatsız bir çehreyle durdu önlerinde. Çocukları kaderli seyrettiler Yahya'yı. Murtaza Ağa yeğenine dikkatle baktı:

“Nereye gitmektesin öyle pür telaş?”

Öfkeli süzdü amcasını:

“Demek duymadın olanları?”

“Duydum. Sana gelmekteydik biz de.”

Eğisli baktı gözlerine:

“Sakın Hidayet Ağa göndermiş olmasın seni?”

“İyi bildin.”

“Eeee!”

“Vazgeç oğul. Sakın ola bir çılgınlık etme. Onlar güçlü, onlar avucunun içinde tutmaktalar dünyayı.”

İğrenerek baktı gözlerinin içine:

“Yanılmamışım. Senden de bu beklenirdi zaten.”

“Amcanım, hukukum var üzerinde. Düşme üzerine...”

“Omuz vereceksin sandım önce... İnsanlar beni görüp kaçarken, sen bu çirkin hadiseyi hazmedemeyip çocuklarınla birlikte haydi diyecekmişsin gibi geldi.”

“Çocuklarım işinde çalışır. Akrabalık bağı var arada...”

Sol eliyle, yolunu açmak için hırçın bir hareketle kenara doğru iteledi:

“Konuşma başka. Amca olarak daha fazla küçüldüğünü görmek istemem.”

Lanetleyen bakışlar kurşunladı Yahya'yı sırtından. Seğirtir gibi yürüdü caddenin kenarında... Arkasına bakmadan, adımlarını kesmeden...